

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
— "Όχι, δέν εινε

τό δπλο που σου άρμζει αυτό...

Κι' άμεσα άδμησε κατά του Ζερβού, τόν έπιασε από τό λαμό με τό κακοκάλιαμα χέρια του κι' άρχισε να σφίγγη, να σφίγγη !...

Τά μάτια του κύρ' Βερνάρδου πετάχτηκαν έξω. Κατάλαβε πως έφτασε ή τελευταία του στιγμή. Και τότε ή άπελπισία του, ό τρόμος του, τούδωσαν άπάνταστη δύναμη. Τινάχτηκε άπότομα, ξεφυγε άπ' τά χέρια του Προφήτη κ' έτρεξε στην άλλη άκρη του δωματίου. Έκει είδε κάτω τό μαχαίρι πουχε πετάξει προηγουμένως ό αντίπαλός του. Χωρίς ή χάση καιρού τό άρπασε και πήρε στάση έπιθετική. Τά μάτια του άστραφανε. Τά δόντια του χτεποσαν σάν νάχε δυνατό οίγος...

— Άχρειε, φάναξε ό Προφήτης, δέν θά μου ξεφυγγής. Θά πεθάνεις !...

"Άν και όπλισμένος ό κύρ' Βερνάρδος, τραύισε για τελευταία φορά :

- "Έλεος !... Άφρησέ με νά ζήσω !...
- Θά πεθάνεις !...
- Τι θά καταλάβής άν με σκοτώσης ;
- Θά γλυτώσω τόν κόσμο από ένα τέρας σάν κ' έόσνα.
- Θά είμαι καλός στο μέλλον, στο ύπόσχομαι.
- Ψέθεσαι.
- Σου τό όρκίζομαι σι' όνομα του Θεού !
- Μή όβρίζης τό Θεό, σκύλε !... Σου είπα τά πεθάνεις !

Ό κύρ' Βερνάρδος κατάλαβε πως τά λόγια και τά παρακάλια, ή κλάψες και οι όθρηνοι δέν όφελουσαν. Έσφιξε λοιπόν τό μαχαίρι στα χέρια του και ούρλιαξε :

— Λοιπόν πλησίαις άν τολμάς... Θά με πνίξεις, θά με στραγγαλίσης, αλλά προηγουμένως θά σου πιά τό αίμα !...

Ό Προφήτης άρπασε ένα κλινοσκεπάσμα, όρμησε κατά του Ζερβού, τού τό έτρεξε επάνω του, τόν κοουκούλωσε μ' αυτό και κατόπιν τόν έμάγγωσε άνάμεσα στα σιδερένια χέρια του.

Ό Βερνάρδος άφησε ένα μούγγωμα θηρίου που τό πνίγουν και προσέκθησε νά έλευθερωθή, χτυπώντας στα τυφλά με τό μαχαίρι του.

Σέ μία στιγμή χτύπησε τόν Προφήτη στο στήθος. Λίγο άκόμη και θά τόν έσκότωνε. Μά τό μαχαίρι χτύπησε σέ κάποιον κόκαλο τού στήθους και γλύσθησε, σκίζοντας τό δέρμα του γέροντος Ουγενότου ως την κοιλιά !...

Ό Προφήτης άδιαφορόντας για τό έπιπόλοιο αυτό τραύμα, άρπασε τό όπλισμένο χέρι του Ζερβού και τού τό έστριψε μέχρι έξαρθρώσεως. Ό Βερνάρδος ούρλιαξε άπ' τόν πόνου κι' άφησε τό μαχαίρι νά πέση κάτω. Ό Προφήτης τό κλώτσησε μακριά και κατόπιν άγκάλιασε γερά τόν Ζερβό και τόν έτρεξε κάτω...

Ό κύρ' Βερνάρδος είχε έξαντληθή παιά, είχε χάσει όλη του την ένεργητικότητα, είχε έγκαταλειφθή στην τύχη του...

Ό Προφήτης εκάθησε επάνω του κ' έπειτα πήρε ένα σεντόνι άπ' τό κρεβάτι και τό έσχισε σέ πλατειές λωρίδες. Έδωσε μ' αυτές τό Βερνάρδο χειροπόδαρα και κατόπιν σημάθηκε έρθιος και τού είπε :

- Δώσε μου τό κλειδί νά βγώ από δώ μέσα.
- Θά μ' άφήσης νά ζήσω; ρώτησε ό Βερνάρδος.
- Όχι. Δώσε μου τό κλειδί.
- Δέν τό έχω.
- Λές ψέγματα.
- Μου τό πήσαν οι Ουγενότοι πουφταν άπ' τό σπίτι του Γαβερώ.

— Πολύ καλά... Κάμε την προσευχή σου... Δέν έχεις λοιπόν οίκτο, δέν έχεις καρδιά, έσκουξε ό Βερνάρδος.

- Σු είχες καρδιά όταν μ' έπρόδιδες;
- Μετανοώσα γι' αυτό.
- Εινε άγιά παιά. Η Νικολέττα Άλουτινού πέθανε στη φυλακή που μάς είχαν οίξει. Έκαμα όλο πάνω στο πτώμα της νά εκδικηθώ κι' άρχίζω από σένα.
- Δέν φοβάσαι τό Θεό;
- Ό Θεός δέν ενδιαφέρεται για σένα. Η Ψυχή σου άνήκει στο διάβολο !...
- Ό κύρ' Βερνάρδος έτριψε με λύσσα τά δόντια του.

— Καταραμένε, κακούρης, δολοφόνε !... άρχισε νά φωνάζη.

Μά δέν πρόφτασε νά συνεχίσει τό ύβρεολόγιο του. Ό Προφήτης οίχτηκε άπάνω του και τόν έπιασε άπ' τό λαμό. Τά χέρια του σφίχτηκαν, ένας ρόγχος βγήκε άπ' τό στόμα του κύρ' Βερνάρδου κ' έπειτα βαθειά σιωπή απλώθηκε γύρω...

Ό κύρ' Βερνάρδος Ζερβός δέν ζούσε πια !

Η βρωμερή ψυχή του είχε κατέβει στην Κόλαση !...

Ό Προφήτης σημάθηκε επάνω και κύτταξε για μερικές στιγμές, τό άψυχο πτώμα του άνθρώπου έξ αιτίας του όποιου τόσα είχε όποφρέσει...

Σήκωσε έπειτα τά μάτια του ψηλά και ψιθύρισε :

— Θεέ μου, συγχώρησέ με !...

"Ένα ποτήρι νερού βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζι. Τό άρπασε και τό έπνε ολόκληρο. "Άνοιξε έπειτα την πόρτα του δωματίου και κατέβηκε στην αύλη.

Πυκνό σκοτάδι απλώονταν γύρω...

Τά έρείπια του σπιτιού του Γαβερώ έκάνιζαν άκόμη.

Τό Παρίσι κοιμόταν.

Οί γύρω όδοίμοι ήσαν έρημοι.

Ό Προφήτης προχώρησε ως την πόρτα της αύλης, άπ' την όποία είχαν βγει προηγουμένως οι Ουγενότοι και προσέκθησε νά την άνοιξη. Μά ή πόρτα δέν άνοιγε. Είδε τότε σέ μία γωνιά της αύλης μερικá θεμάτια ζύλα. Έτρεξε, τά πήρε, τά σφίρασε κοντά στον τοίχο, άνέβηκε πάνω σ' αυτά και πήδησε έξω...

Καθώς προχωρούσε μέσα στό σκοτάδι, δέικρινε άνάμεσα στό καπνίζοντα έρείπια του σπιτιού του Γαβερώ μία σκά.

Ό Προφήτης πλησίασε και δέικρινε έναν ύποπτο κουρελιή, γ' άνασκαλεύη τά έρείπια μήπως βρη τίποτα.

— Δέν μου λές, φίλε μου, τόν ρώτησε, πως λέγεται ό όνομα αυτός;

— Όδός άγίου Άντωνίου, άπάντησε ό άγνωστος.

— Σ' εύχαριστώ. Κ' έπειδή κάθε πληροφορία πρέπει νά πληρώνεται, πάρε αυτό τό νόμισμα.

— Ευχαριστώ, κύριε.

— Τι κρατάς κάτω άπ' τό μανδύα σου ;

— Ένα σπαθί, κύριε.

— Σπαθί ;

— Ναι, ένα σπαθί. Τό βρήκα στα έρείπια. Θάπασε από κανέναν Ουγενότο.

— Το πουλές ;

— Και βέβαια τό πουλάω.

— Πόσα θές ;

— Ένα σκούδο, κύριε. Καθώς βλέπετε δέν τό έχει περφαίει ή φωτιά.

— Καλά... καλά... Πάρε δυό σκούδα και δώσε μου τό.

— Ό άγνωστος έδωσε τό σπαθί στον Προφήτη κ' έπέσπασε τά δυό σκούδα...

— Ό άρχηγός των Ουγενότων τό ζώτησε, διαλώθηκε στο μανδύα του και χάθηκε σάν φάντασμα μέσα στό σκοτάδι, ψιθυρίζοντας :

— Θά εκδικηθώ !... Θά εκδικηθώ !...

Τό Παρίσι ήταν έρημο.

Ό Προφήτης τραβήξε άνάμεσα άπ' τούς σκοτεινούς κ' έρημωμένους όδούς προς τό Λουβρό. Όταν έφτασεν εκεί πλησίασε τόν πρώτο φρουρό που δέικρινε.

Ό φρουρός έπρότεινε τό δπλο του.

— Μήν άνησυχής, παιδί μου, φωνάζε ό Προφήτης.

— Τι ζητάς ; ρώτησε ό φρουρός.

— Μιά πληροφορία.

— Νάρθης τό κρηί.

— Μου χρειάζεται τώρα άμέσως ! Δέχομαι νά την πληρώσω. Νά !... Και πείταε στο φρουρό ένα χρυσό νόμισμα.

— Λέγε, τι θέλεις ; ρώτησε ό φρουρός.

— Μένει άκόμη στο Λουβρό ό Μονμωρανσύ ;

— Όχι.

— Έφυγε ;

— Ναι.

— Έχει μαζί του τόν γραμματέα του Ροβέρτο Κέρ ;

— Τόν γραμματέα του ;

— Ναι.

— Αυτό δέν τό ξέρω.

— Καλά, αυτό ήθελα νά μάθω...

— Φύγε τώρα, γ'ατί άν σέ δούνη θά με τιμωρήσουν.

Ό Προφήτης έφυγε, χωρίς νά πη λέξη.

"Άρχισε νά πλανιέται στο δρόμο βυθισμένος σέ σκέψεις. Νέα περιόδος ζωής άρχισε γι' αυτόν. Περίοδος άγώνων, περίοδος πάλης, όχι μόνον θρησκευτικής.

(Άκολουθεί)

"Έδωσε τόν κύρ' Βερνάρδο χειροπόδαρα..."

